

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Červenec 2025

Ročník 6, číslo 57

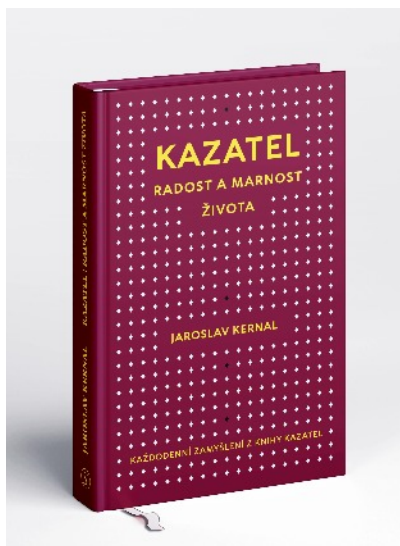

*Stezka spravedlivých je jak jasné světlo,
které svítí stále víc, až je tu den.
(Příslaví 4,18)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Svatý život	4
Důležitost víry v životě	5
Spravedlnost bez skutků zákona	7
Vlk není jedinou alternativou k ovci	12
Imigrace	15
Co je císařovo, císaři	18
Za jaký druh probuzení bychom se měli modlit: 4 charakteristiky	24
Volby a láska k bližnímu	30
Jak máme zpívat?	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Kazatel: Radost a marnost života

Jaroslav Kernal

K vydání připravujeme další knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy Kazatel.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmy a Příslovími.

Knihy vyjde na podzim.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a věrnost. (Ž 89,15)

Spravedlnost a právo podpírají Hospodinovu vládu. Bůh je Pánem spravedlnosti a práva. Jeho soudy jsou naprosto spravedlivé, pravdivé a správné. Bůh je také obhájcem spravedlnosti a práva – a tam, kde jich ubývá, přichází Bůh se svými soudy, aby zjednal nápravu. V posledních letech to můžeme vidět také v naší zemi. I když se nám mnozí falešní proroci tohoto světa snaží namluvit opak a vyhlásují pokoj, prestiž a prosperitu, každý, kdo má oči k vidění, musí vidět, jak se věci mají – že nic z toho nemáme a nad to, co nám chybí, je pokání, pokora a podřízení se Bohu. Kéž by se Bůh smíloval nad touto zemí a do temnoty, která se v ní stále více šíří, přinesl světlo pravdy, pokání a milost zjevenou v evangeliu Pána Ježíše Krista.

Toto letní číslo časopisu přináší poměrně tradiční skladbu článků – vracíme se krátce k Petru Chelčickému, je tu kázání Jana Karafiáta a vedle něj také kázání Jana Husa, jehož mučednickou smrt si v tomto měsíci připomínáme. Vybral jsem kázání z Matouše 22, které jsem nazval *Co je císařovo, císaři* (v původní Husově postile jsou kázání nazvaná pouze podle nedělí v roce, v nichž byla kázána, takže toto bylo kázání na třiadvacátou neděli po sv. Trojici). Text i název kázání jde ruku v ruce s knihou *Císař a církev*, která tento měsíc vychází, i když Hus se na dotýčný text dívá z trochu jiného úhlu pohledu než autor knihy.

Za doporučení stojí i další články v časopise, např. článek o vlčích, ovčích a kozlech, jehož autorem je Stephen Kneale, kazatel nezávislého sboru v Oldhamu (část Manchesteru), nebo článek o probuzení od Alexe Kocmana.

Věřím, že všechny články poslouží k potěšení, povzbuzení, napomenutí a duchovnímu růstu nejen vám, ale i dalším lidem kolem vás. Jedině Bohu buď sláva.

Jaroslav Kernal

SVATÝ ŽIVOT

Frederick B. Meyer

Chránit se před poskrvnou světa (Jk 1,27)

„Bílá lilie bezúhonného života!“ Pohled na čisté a neposkrvněné náboženství, který je v této definici prezentován, byl charakteristický pro Jakuba, přezdívaného *Spravedlivý*, který byl pro svou přísnou zbožnost ctěn i Židy a jehož jednoduché bílé roucho bylo symbolem jeho bezúhonného charakteru. Ať už je náš pohled na křesťanské doktríny jakýkoli, musíme dbát na to, aby jejich výsledkem byl čistý a svatý život. Pravověrné názory jsou naprosto bezcenné, pokud nejsou doprovázeny pravověrným životem. To byla stránka pravdy, na které Jakub trval.

Jak krásná je myšlenka zde uvedená! Bezúhonný život! Žádná kniha se nevyrovná Bibli v jejím pojetí hříchu; vděčíme jí za myšlenku hříchu a jeho zla v Božích očích. Ale žádná kniha nemá tak vznešený ideál toho, čím se život může stát, když se poddá Kristově milosti. Očištěné srdce a neposkrvněný oděv; žádné hříchy nejsou v duši povoleny ani připuštěny a žádné zlé návyky nesmějí ovládat a zotročovat život.

Ale jak si to můžeme přivlastnit?

1. Postavte hrob Kristův mezi sebe a svůj dřívější život a považujte se za mrtvé pro všechna pokušení, která by vás vedla k životu podle žádostí a vášní, které ovládají ostatní pohany.
2. Snažte se cvičit své duchovní smysly, abyste mohli rychle rozpoznat první a nejvzdálenější náznaky pokušení, aby vás našlo skryté ve vzkříšeném živém Spasiteli.
3. Nechť je krev Ježíše okamžitě použita, abychom byli hned očištěni od sebemenší skvrny, která by mohla znečistit náš šat.
4. Držte své oči, řeč a nohy daleko od všech scén a společností, které mají poskrvňující vliv.

DŮLEŽITOST VÍRY V ŽIVOTĚ

Petr Chelčický

Je nezbytné, aby se lidé ve svém jednání nedrželi pouze toho, co se zdá být čestné, užitečné nebo vhodné, ale především toho, co je založeno na víře. I když je mnoho věcí slušných a čestných, ne všechny vedou ke spáse. Některým, byť by se zdály být dobré a poctivé, se dokonce musíme vyhnout skrze víru, protože za nimi hned následuje porušení Božího přikázání, přestože se jeví jako tak dobré.

Víra jako ochrana před hříchem

Například, i když je krásná žena Božím stvořením, dívat se na její krásu není bezpečné, protože to snadno vede k touze, a tam už je hřích. Totéž platí i o jiných věcech, které jsou krásné, čestné, dobré, užitečné, vhodné a mají dobrou pověst. Proto je velmi důležité mít víru jako štít, abychom skrze ni rozpoznali, že je třeba se od mnohých věcí odvrátit a neužívat jich. Naopak to, co je čestné a vhodné, bychom měli užívat jen natolik, kolik je nezbytné pro náš život. Nesmíme se bezhlavě vrhat do všeho, co je příjemné a užitečné, pod vlivem neřádných tužeb. Musíme se moudře střežit před ďáblem, který se v takových věcech skrývá pod rouškou něčeho dobrého, čestného a užitečného pro život a potěšení, ale ve skutečnosti v nich je skryta smrt.

Víra jako světlo a štít proti ďáblu

Proto stojíce uprostřed tolika lákavých, krásných a čestných věcí, potřebujeme štít víry. Ten nás chrání, abychom nebyli těmito věcmi vedeni ani jimi strháváni do jejich lákadel. Skrze víru bychom je měli užívat k opravdové potřebě, nebo se jim naopak vyhnout, abychom vždy a ve všem jednali z víry a nebyli pohnuti k žádnému záměru či skutku bez ní. Neboť co není z víry, je hřích. A pokud nebudeme žít z víry, hluboko se ztratíme v temnotě a nebudeme vědět, kam jdeme.

Víra je totiž hranicí nebo měřítkem všeho. Podle tohoto měřítka se máme ve všem řídit, vědouce, že za touto hranicí a mezí je všude smrt. Proto ať je nám víra všude světlem, abychom rozpoznali pravé od falešného, a ať je nám pevným štítem k zadržení všech ohnivých střel toho krutého ďábla. Apoštol ho nazývá zlostníkem a jeho šípy ohnivé. A jelikož je zlostníkem, neslituje se nad námi. Ten, kdo střílí ohnivými šípy, nemíní jen zranit, ale spálit všechno, co je s lidmi, a ďábel činí ještě víc. On nemíní spálit chalupy, když střílí ohnivými šípy, ale zapaluje srdce i celé tělo těmito střelami – smilstvem, hněvem, rozličnými bludy, nepozorovanými klamy. Tím spálí všechno dobré, co člověk měl, zapaluje v něm zlé touhy a chce, aby hořel tak dlouho, až s ním přijde do věčného plamene, který nikdy neuhasne.

Proto se nesmíme řídit touhami, zvyky, zákony ani lidmi, ani se nepřizpůsobovat tomuto světu. Naší cestou ať je víra jako světlo a štít víry ať je pevný k zadržení ďáblových ohnivých šípů!

SPRAVEDLNOST BEZ SKUTKŮ ZÁKONA

Jan Karafiát

Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. (Ř 3,28)

A proto, milí přátelé v Kristu, nemysleme si, že skutky samy o sobě jsou v Božích očích tak cenné! Cenné je to, co je v srdci a z čeho ty skutky pocházejí. Když je v nich dětská víra, důvěra, synovská poslušnost a láska, to je v Božích očích cenné. A když toho v srdci není, tak skutky mohou být sebevětší, ale v Božích očích neznamenají nic.

Teď se podívejme na rozdíl: naše doba a doba reformace. Náš život má to zvláštní, že se každý žene za co největším pokrokem, aby při tom vydělal co nejvíce peněz. Takové to v reformaci téměř nebylo, daleko více je zaměstnávala otázka, co mám dělat, abych byl spravedlivý před Bohem.

Rád bych s Boží pomocí předložil čtyři věci.

I. Nikdo nemůže být šťastný, když není spravedlivý před Bohem

Co to znamená být spravedlivý před Bohem? To znamená, když se na vás Pán Bůh dívá, aby řekl: „Ano, tak se mi to líbí, když je to s vámi takové, jaké to s vámi je.“ A tu jistě zvoláte se mnou: „Koho napadne něco takového dneska! Ó, my se nejméně staráme o to, jestli budeme spravedliví před Bohem!“ A vy si myslíte, že jste dosáhli štěstí? To je ten nejnižší úděl, který vás na světě mohl potkat, a když to doopravdy nemyslíte vážně, tím hůře. A teď si vezměte pohana, který Boží světlo nemá! Člověk ve velké temnotě! A teď si představte, že ten člověk si přeje být zachován pro Pána Boha.

Koho si budete vážit? Toho, kdo má takové světlo a nestará se o to, jak by mohl být pro Pána Boha zachován, nebo toho, kdo je v té temnotě a netouží po ničem jiném, než aby se Bohu líbil?

A teď si, prosím, otevřete proroka Ezechiela 21,26–28: „Babylónský král se zastaví na křižovatce, na rozcestí obou cest, aby si vyžádal

věštbu. Bude potřásat šípy, bude se doptávat domácích bůžků a nahlížet do jater. V pravici bude mít věštbu ohledně Jeruzaléma, že se mají postavit berany, že se má dát povel k vraždění, že se má zvednout válečný pokřik, že se mají postavit berany proti branám a navršíť násep, že se má zbudovat obléhací val. Těm, kdo se zavázali přísahami, se to bude zdát šalebnou věštbou. On však připomene nepravost, pro niž budou chyceni.“ Ezechiel je v zajetí a tam to vidí. Tady táhne král, ale je odhodlaný konat Boží vůli. Jestli si přeje, abych rozbil Rabu, tak ji rozbije, jestli Jeruzalém, tak rozbije Jeruzalém. A teď si představte ten lid v Jeruzalémě, který má světlo, ten se na to dívá a dělá si z něho posměch. „On si myslí, že něco proti nám zmůže!“ Tito lidé, kteří mají Boží světlo, se na nic neptají, co by měli dělat, aby to bylo podle Božího srdce. „Vy jste zrušili přísahu tomu člověku, který světlo nemá, ale chce činit Boží vůli. Vy si myslíte, že dopadnete dobře? Takto dobře nedopadnete!“

Ale vidíte, pokud mám být spravedlivý před Bohem, tak musím mít zákon. To bez Božího zákona nejde. Které skutky jsou dobré? Ne ty, které si člověk vymyslí, nýbrž ty, které Pán Bůh ve svém zákoně přikázal a které člověk koná z upřímné poslušnosti Pánu Bohu ke cti.

Kdo takhle žil? Pán Ježíš. Když přišel na svět, tak to šlo na zemi podle zákona, a proto byl ten nejšťastnější člověk na světě. A vám se to nezdá, pořád si myslíte, jak špatně se k němu svět choval, ale co měl v sobě, to bylo samé požehnání. Nebeský Otec se nemůže udržet, a když se Syn dá pokřtít, ozve se hlas: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ Vy si myslíte, že mohl být nešťastný?

Ale teď už se mnohým ozývá to druhé:

II. Přirozené úsilí a duchovní rozměr

Nu, Pánu Ježíši se to naskytlo samo, že byl tak šťastný. On v srdci neměl nic jiného, ale co já? Této spravedlnosti před Bohem nikdo svým přirozeným úsilím nikdy nedosáhne. Ani vy, ani já. Proč ne? Protože taková je Boží vůle, aby to přirozeným úsilím nešlo. Tím přirozeným úsilím jde to přirozené. Taková orlice, když dospěje, vzletne a pustí se do nebeských výšin a daří se jí skvěle. Takový kamzík se pustí na skály a nic se mu nestane. Dáte svého synka na školy, to není žádná hračka,

ale jde mu to znamenitě a žene se za ziskem a vydělá peníze, a vy to obdivujete. Vezměte zrno a vložte do země. To se krásně vyvíjí, to není samo o sobě špatné, já to nehaním, to je přirozené. Co ze zrníčka vzešlo, to už tam všechno bylo. Kde by se to vzalo, kdyby to tam nebylo?

Ale teď přijde na ty věci duchovní. Co to je? A když mi to ten řecký filosof vyjádří tak, že je to to pěkné a dobré, tím věc není vyřízena. Vždyť člověk při tom nestojí, v srdci to není. Kde by se ukázala láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání, když to v srdci není, když v srdci jsou skutky těla? Kde by se vzalo to duchovní, když srdce je tělesné?

Ale teď přijde na řadu ten milý zákon. Nu, v rukou zákon mám, ale v srdci ne. Co se dostaví? Veliká domýšlivost, že to dobře půjde, co zákon praví. Ano, ještě více, než ten zákon praví. Když Pán Ježíš popisuje takového farizeje, to není ojedinělý případ, to je příklad. Otevřete si, prosím, Lukáše 18,11–13: „Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.‘“

Ten, kdo dal zákon, tomu nerozumí, že ho budete ze své síly zachovávat. Jeho zákon je duchovní, ale vy jste tělesní. Dobře se hodíte k tomu, abyste zachovávali policejní zákony, občanské zákony, církevní zákony, protože víc po vás nechtějí. Když zaplatíte, tak je to dobře. Mějte k tomu ve svém srdci jakoukoli nechuť, ale mlčte a zaplaťte, a všechno je v pořádku, víc po vás nechtějí, jsou naprosto spokojeni. Ten zákon je ale duchovní. My musíme být takoví, aby se Mu to od nás líbilo. Proto nejsou vzácné skutky jako skutky, protože v jeho očích neznamenaají nic. A když jste takoví, jací jste, nikdy vám neřekne: „Takto si vás přeji mít.“ Přirozenou cestou nikdo nikdy nedosáhne spravedlnosti před Bohem.

A nyní to třetí:

III. Spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista

Když kdo na světě spravedlivý byl, tak to bylo vždycky prostou vírou v Pána Ježíše, Syna Božího, a nikdo z nás nebude spravedlivý jinou

cestou, než jak nám vypráví náš text: „Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“

To je jeho věčná vůle. My jsme jeho materiál. Jak tomu rozuměl? Tak, že on dá všechno sám. Pak ovšem zadarmo, bez zásluh. On chce dát sebe samého, a když přišla plnost času, šel. Ten, který všechno zformoval, to slovo, které se stalo tělem, kvůli tomu zformoval svět, aby to s námi bylo takové, aby nám ukázal evangelium. Ten nejceněnější se stal tím nejnižším a nejopovrhovanějším. Nese hřích a mlčí a trpí, dokud všechno nevytrpí. A sám si připravil své vyvolené, aby se ho drželi, aby skrze víru přebýval v srdci a všechno proměnil. On vyleje svého Svatého Ducha a obrátí si vás k sobě. I když zákon nemáme, dojde na všechny ty věci. Zákona není zapotřebí ke spasení. Až do doby Mojžíšovy nebyl psaný zákon. Jak to šlo? Poslal Ducha Svatého. Enoch, Noe, Abraham se musel poznat ve své ztracenosti. Pán Bůh mu ukázal, že spravedlnost je jen v Bohu. A stále si přáli mít to s Pánem Bohem tak, aby na ně laskavě hleděl.

Když k němu máte nejkrásnější vztah? Když řekne: „Takhle se mi to líbí.“

IV. Život ve víře a Boží zákon v srdci

Teď si představte, že je to s vámi takhle. Pak se ukáže, co jste nečekali. Dojde na všechno, co text říká: „Jsme přesvědčeni, že člověk bývá ospravedlněn vírou bez skutků zákona.“

Takže si myslíte, že Boží zákon je takové obrovské fiasko, že ho tu Pán Bůh dal, ale teď se ukázalo, že to nefunguje? To se mýlíte. Ale vy namítnete: „Křesťanství tu je, a podívejte se, jak to na světě vypadá!“ Kdo z vás žije to křesťanství? Jestliže má vaše křesťanství být právě křesťanství, pak jsou jistě věci, které jsou špatné! Tak se věci mají, když nejsem obrácený a zákon mám v hrsti, ale ne v srdci.

Když nás obrátí, věc se změní. Kristus skrze víru přebývá v našich srdcích. Představte si to doopravdy. Když přebývá v našich srdcích, tak v našich srdcích přebývá zákon. A jestli jste znalci Písma, vždy se tomu tak rozumí, že zákon je v srdci. Otevřete si, prosím, Žalm 37,31: „Má v mém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají.“ A tak to máte neustále: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve mém nitru.“

Pohlédněte, prosím, ještě do Jeremjáše 31,33: „Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.“

To je vaše úroveň, když jste Božím lidem. On v srdci a s ním v srdci zákon. Takže to, co praví zákon, je přesně to, k čemu vás připravuje on, když ve vás plodí nový život. Zákon je jeho, zákon a Kristus je totéž, to jsou myšlenky Pána Ježíše. Když jste vedeni Duchem a Duch svatý ve vás působí všechno ovoce Ducha Svatého, to je doslova totéž, co vám nařizuje zákon. To není nic nového, ale když jsem neobrácený světský člověk, tak to u vás nefunguje. Ale když jsem obrácený, nejsou to teď skutky mrtvé, nýbrž jsou to skutky, které v nás působí, a proto to Boží slovo nazývá ovocem.

Ó, kéž by vzešlo světlo tomu, komu má vzejít světlo, a byl by blahoslavený a uklidněný. Když jsem neobrácený a dostanu zákon do rukou, tak se trápím, zákon je jho, jako když kujeme železo za studena, utrápíte se s tím. Ale zákon byl pouhý prostředek; to, co vám připravuje, je neskonale více, že dá sebe a obrátí vás, přičte vám svou spravedlnost, a teď ten zákon je váš dobrý přítel, a tak jsem přesvědčen, že to tak je, když to zakouším. Pokud to nezakouším, všechno se vám plete. „Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ Amen.

Kázáno 26. června 1910.

VLK NENÍ JEDINOU ALTERNATIVOU K OVCI

Stephen Kneale

Někdy se zdá, že každý, jehož vyznání víry je zpochybňováno, je vnímán víceméně stejným způsobem. Byli to ti, kteří se vydávali za ovce, ale nyní jsme zjistili, že to byli po celou dobu vlci. Tvrdili, že jsou zbožnými věřícími následujícími Ježíše, ale nyní jsme je odhalili a zjistili jsme, že jsou to ve skutečnosti bezbožní lidé, kteří se snaží ovce pohltnout.

Je pravda, že tam venku jsou vlci. Ježíš nás před nimi varuje (Mt 7,15; Lk 10,3; Sk 20,29; atd.). Existují lidé, kteří předstírají, že milují ovce, kteří tvrdí, že jsou Ježíšovými následovníky, ale ve skutečnosti se starají jen o sebe a jsou připraveni pohltnout a využít každou ovci, která se jim dostane do cesty. Stojí za to zmínit, že takoví lidé se nenacházejí pouze mezi vedoucími církve, ale také mezi členy církve i mimo ni. Každý, kdo se snaží využít ovce pro své vlastní sobecké účely, může být považován za vlka.

Musíme však být opatrní, abychom nepředpokládali, že každý, kdo se zjevně neprojevuje jako ovce, musí být nutně vlkem. Bible hovoří o další kategorii lidí, kteří budou v církvi také existovat, a to o kozlech. Kozlové, jak si dokážete představit, nejsou tak agresivní ani nebezpečné jako vlci. Ale nejsou to ani ovce, které skutečně patří do ovčince. A je naprosto logické, že pokud se mohou dostat dovnitř draví vlci, kteří vypadají docela jako ovce, není divu, že méně agresivní a škodliví kozlové mohou někdy také vypadat skoro jako ovce.

Ale v každém případě existuje podstatný rozdíl mezi kozly a vlky. Oba jsou stejní v tom, že nejsou ovцами a nepatří do ovčího stáda. Ale vlci jsou ti, kteří přicházejí a snaží se ovce sežrat, zatímco kozlové jsou ti, kteří přicházejí a prostě nejsou ovцами. Vlci se snaží škodit a ničit z čistě sobeckých důvodů. Kozlové se aktivně nesnaží nic zničit, nemají nutně za cíl někoho pohltnout nebo zneužít pro osobní zisk, prostě se jen zatoulaly na místo, kam nepatří. Tato druhá skupina

může dokonce říkat a dělat věci, které opravdu nejsou příliš užitečné. Koneckonců, nemají být tam, kde jsou, a to samo o sobě způsobuje určité problémy, když dělají to, co kozlové přirozeně dělají. Ale nedělají to se zlým úmyslem; jsou prostě tím, čím jsou, a dělají to tam, kde by to dělat neměli. Vlci naopak útočí na ovce a požírají je z přirozenosti.

Mohli bychom také přemýšlet o dalších lidech, kteří by mohli v církvi způsobit škodu a ublížit. Nechci se zde na ně zaměřovat, protože chci přemýšlet o těch, kteří do církve nepatří a neměli by do ní patřit. Existuje však také skupina ovcí – často poškozených ovcí –, které nakonec samy způsobí nějakou škodu. Ty se však liší od ostatních dvou skupin, protože do stáda oprávněně náleží. Zde pouze poukazuji na jejich existenci.

Pokud jde o ty, kteří sem nepatří – zejména ty, kteří nám způsobili zármutek a bolesti hlavy –, je pokušení takové lidi vždy označit za vlky. Koneckonců, poškodili církev, a tím pádem i ovce. Jejich hřích byl pravděpodobně na očích a způsobil problémy. Jejich vyloučení z církve (tj. z ovčince) bylo správným krokem a díky tomu se škody přestaly dál šířit. Takoví lidé nám často připadají jako vlci v rouše beránčím.

Problém je v tom, že kozlové, kteří nikdy neměli být v ovčinci, se tam také budou potulovat a způsobovat škody. Nežerou ovce – kozlové ovce obvykle nežerou –, ale mohou některé z nich napadat svými rohy. Jejich vlastní hřích – protože kozlové jsou v konečném důsledku nevěřící, kteří tam nepatří – bude na očích a nevyhnutelně způsobí škody. Když jsme na straně, která tyto škody utrpí, může být velmi snadné usoudit, že se jedná o agresivní vlky v rouše beránčím, zatímco ve skutečnosti jsou to kozlové, kteří vypadají jako ovce.

Za zmínku také stojí, že hříšné ovce mohou způsobit škodu i samy sobě. Poškození hříchem a utrpení v důsledku hříchu je společným rysem vlků, koz a ovcí. Jedná se o univerzální problém. Rozdíl mezi vlky a kozly spočívá v tom, že jedni se snaží zničit druhé pro svůj vlastní prospěch, zatímco druhí nemusí být nutně zlomyslní. Rozdíl mezi ovci a kozly spočívá v tom, že kromě toho, že ani jedni nemusí být nutně zlomyslní, hříšné ovce činí pokání ze svých hříchů a chtějí být více jako jejich pastýř. Kozlové se mohou nebo nemusí snažit změnit své chování, ale pokud ano, nebudou hledat Ježíše jako

zdroj milosti a základ změny. Spíše budou vyjadřovat lítost a zkoumat sami sebe. Ovce budou vyjadřovat pokání, hledat u Ježíše odpuštění a žádat Ducha o pomoc, aby se staly více podobnými Kristu.

Proč je to všechno důležité? Pomáhá to pochopit, jací lidé jsou. Vlci, kozlové a ovce jsou různí a chovají se odlišně z různých důvodů. To znamená, že se bude lišit i to, jak s nimi zacházíme, co od nich můžeme očekávat, jaké změny v nich můžeme očekávat a jak by to mělo vypadat v praxi. Je příliš snadné označit každého, kdo způsobil nějakou škodu, za vlka a považovat ho, podobně jako farizeje, za tak zatvrzelého vůči Kristu, že ho trvale odmítá a snaží se pouze požírat ovce. Když nám ublížili, je snazší na to nahlížet tímto způsobem a poskytuje to jakési ospravedlnění, abychom se jimi nadále nezabývali; můžeme je předat Satanovi a umýt si nad nimi ruce. Ale pokud jsou to skutečně kozlové, jaký prostor pak zbývá pro působení Ducha, který je mistrem ve vytváření nových stvoření? Není to on, kdo mění kozly v ovce? Není tu prostor – jako v 1. Korintským 5 – aby i tomu, kdo byl „vydán satanovi“, mohlo být odpuštěno, pokud činí pokání (o čemž pravděpodobně hovoří 2. Korintským 2:4-11)? I když to může být těžší a trvat déle, mohl by Bůh dokonce proměnit vlka v ovci (*zakašlání* Pavel *hmm*)?

Je dobré vědět, že ne každý, koho musíme vyloučit z církve, je vlk. Nemáme dokonce ani právo tvrdit, že kdo byl jednou vlk, vždycky zůstane vlkem. Nakonec musíme s lidmi zacházet tak, jací jsou, a pak se modlit, aby je Bůh zázračným působením svého Ducha proměnil v nové stvoření: aby z vlků a kozlů udělal ovce.

Building Jerusalem
buildingjerusalem.blog

IMIGRACE

Kit Swartz

Imigrace je v naší zemi i nadále naléhavým problémem. Problémy lze snadno identifikovat, ale řešení je těžké najít. Zdá se, že je na čase přehodnotit základní principy, zatímco hledáme moudrost, abychom konali spravedlnost, milovali laskavost a chodili pokorně s naším Bohem.

Imigrace z jihu hranic do Spojených států je dlouhodobým a kontroverzním tématem. Imigrace z jihu a východu hranic do západní Evropy je novější, ohromující a často tragickou výzvou, zejména pro země na hranicích. Emocionální strach a vlna soucitu mohou někdy bránit jasnému uvažování. Zdá se rozumné zvážit základní principy a poté vyvinout užitečné aplikace. Jedním z cílů je být připraven moudře hodnotit různá řešení navrhovaná veřejnými činiteli. Výsledkem je pokora před velkou obtížností, s níž se rozhodující činitelé potýkají při pokusech o řešení těchto složitých problémů.

Níže uvedené teze vycházejí z židovsko-křesťanských přesvědčení, která tvoří základ velké části kulturního dědictví západní civilizace. Než některou z nich přijmete nebo odmítnete, zvažte všechny teze. Doufáme, že tyto teze budou inspirací pro vaše modlitby, myšlenky, úvahy a rozhovory. Aplikace těchto tezí na vlastní rodinu vám pomůže lépe je pochopit. Teze jsou následující:

1. Národy a jejich hranice jsou dané Bohem, nebo, chcete-li, jsou to právní precedenty založené na dávných zvyklostech a tradicích. Jako takové by je měly respektovat národy i jednotlivci.
2. Národy mají právo přijímat nebo odmítat hosty a stanovovat podmínky jejich pobytu.
3. Národy mají povinnost chránit své občany tím, že vylučují přistěhovalce, kteří představují hrozbu pro jejich mír, bezpečnost a prosperitu.

4. Hosté mají povinnost požádat o povolení před vstupem do země, která není jejich vlastní.
5. Existují dva druhy přistěhovalců.
 - a. Legální (nebo morální) přistěhovalci jsou přijímáni hostitelskou zemí a přizpůsobují se její kultuře a zvykům. Tito přistěhovalci mají k hostitelské zemi vřelý vztah. Jsou odhodláni změnit se, aby se přizpůsobili hostitelské zemi.
 - b. Nelegální (nebo nemorální) imigranti nežádají o přijetí nebo nejsou přijati hostitelskou zemí nebo se nepřizpůsobují kultuře a zvykům hostitelské země. Tito imigranti jsou k hostitelské zemi nepřátelští. Jsou odhodláni změnit hostitelskou zemi, aby se přizpůsobila jim.
6. Všem přistěhovalcům, legálním i nelegálním, musí být přiznána všechna lidská práva; to znamená, že nikdo nemá právo je zranit nebo zabít, sexuálně je vykořisťovat, ekonomicky je utlačovat, falešně proti nim svědčit nebo vůči nim dokonce zaujmout nepřátelský postoj.
7. Legální imigranti mají nárok na občanská práva, s výjimkou volebního práva a práva zastávat volené funkce. Mají nárok na právní ochranu a sociální zabezpečení, které požívají občané. Mají nárok na všechna práva podle zákona, včetně práva na plnou a včasnou výplatu za svou práci. Jejich naléhavé potřeby (např. jídlo, oblečení, přístřeší) mají být uspokojovány především komunitou, ve které žijí, spíše než civilní vládou. Občané mají milovat a pečovat o legální přistěhovalce stejně, jako milují a pečují o své spoluobčany a o sebe samé. Sociální zabezpečení, které občanská vláda poskytuje občanům, by však mělo být poskytováno rovnocenně i legálním přistěhovalcům. Pokud komunita a vláda nejsou ochotny zacházet s přistěhovalci tímto způsobem, neměli by být přistěhovalci do země přijímáni.
8. Legální imigranti jsou povinni dodržovat všechny zákony, včetně placení daní, a respektovat místní zvyky, ale nejsou povinni stát se občany.
9. Občané mají povinnost milovat všechny imigranty, legální i nelegální, a pečlivě se starat o legální imigranty. Láska k nelegálním

přistěhovalcům by měla spočívat především v pomoci při získání legálního statusu, pokud je jejich nelegálnost pouze formální (tj. nejsou nepřátelští). Pokud je však nelegální přistěhovalec nepřátelský, láska k bližnímu by měla vyžadovat ochranu komunity tím, že požádáme úřady o vyhoštění nebezpečného přistěhovalce. Města poskytující azyl by měla chránit legální přistěhovalce před nespravedlností, nikoli nelegální přistěhovalce před spravedlností.

10. Častým důvodem pro laskavé zacházení s přistěhovalci je to, že mnozí z nás byli v minulosti v nějakém slova smyslu nepřátelští, nelegální přistěhovalci nebo nebyli přijati svou komunitou. Mnozí z nás také stále ještě úplně nezapadají do kultury, jejíž jsou součástí. Proto bychom měli moudře a soucitně zacházet s lidmi, kteří jsou nebo byli jako my.

Gentle Reformation
gentlereformation.com

CO JE CÍSAŘOVO, CÍSAŘI

Jan Hus

Tehdy farizeové šli a radili se, jak by Ježíšovi nějakým slovem nastražili léčku. Poslali za ním své učedníky s herodiány, aby řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka. Pověz nám tedy, co myslíš: Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?“ Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz daně!“ Podali mu denár. On jim řekl: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu.“ (Mt 22,15–21)

Toto svaté evangelium odhaluje zlobu zákoníků, která se projevuje několika způsoby: Za prvé netrpělivostí vůči pravdivému kárání: Zákoníci nedokázali snést pravdivé učení a kárání od Pána Ježíše. To je rozhněvalo a odešli od Krista. Jak uvádí evangelium na začátku, v pondělí po Květné neděli, když jim Ježíš řekl mnoho dobrého, ale zároveň pro ně nepříjemného, „odešli zákoníci.“ Jejich prvním projevem zloby je tedy netrpělivost vůči pravdivému kárání. Druhým projevem je jejich zlá rada, kdy se domluvili, jak spravedlivého potupí. Proto evangelium říká: „aby Ježíšovi nějakým slovem nastražili léčku.“ Třetím projevem jejich zloby je spiknutí s pohany proti spravedlivému. Evangelium totiž uvádí: „I poslali k němu své učedníky s herodiány“ – tedy se strážnými a služebníky krále Heroda. Čtvrtým projevem je pokrytectví maskované lichotkami, když říkají: „Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka.“ Hle, na rtech chvála, v srdci nevěra! Chovají se jako řezník k volovi, kterého drbe po čele, ale v úmyslu má smrt a v ruce sekeru: oni měli v úmyslu jeho smrt a Herodovi sluhové na něj šli se zbraní. Hle, tak rostla zloba těchto zákoníků.

Na Pánu Ježíšovi pak v tomto evangeliu vidíme, že je pravý Bůh, který zná skryté zloby srdcí; neboť evangelium praví: „A Ježíš poznal

jejich proradnost nebo zlobu.“ Za druhé vidíme na Ježíšovi odmítnutí marné chvály, neboť lichotníkům řekl: „Co mě pokoušíte, pokrytci?“ Odpověděl jim přesně: pravdu, kterou řekli, nepopřel, ale na jejich zlé srdce odpověděl ostře. Oni lichotili, aby ho zahubili, a on káral, aby spasil. Neboť, jak praví svatý Jan Zlatoústý, „lepší je Bůh hněvivý, nežli člověk lítostivý.“ Za třetí je na Kristu spravedlivé poučení v jejich otázce, bez újmy na Boží chvále i císařově dani; neboť jim odpověděl slovy: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu.“

Dále evangelium říká: „Šli,“ totiž od Krista k Herodovým služebníkům. Svatý Jan Zlatoústý uvádí, proč to učinili: „Šli se radit, jak by Ježíše chytili za slovo,“ neboť ho nemohli napadnout kvůli nějakému skutku, aby ho připravili o život. Svatý Lukáš v 20. kapitole říká: „Zákoníci a velekněží ho chtěli v tu hodinu dostat do rukou, ale báli se lidu.“ „Poslali své lidi.“ Latinsky je tu *mittunt*, to znamená „posílají“; ale protože česky to zní nelibozvučně, a pravda je, že k němu poslali své učedníky, proto jsem bez újmy na pravdě použil „poslali“. Vždy bych rád vyjádřil to, co mohu nejpravdivěji a nejrozumněji, tak, aby zůstala plná pravda a věřící duše to dobře a snadno pochopila.

Evangelium praví: „Poslali k němu,“ tedy aby ho pokoušeli, „své lidi,“ jakožto méně známé, neboť sami byli od něho často pohaněni. Mysleli si, že se před nimi nebude mít na pozoru, a také že budou méně zahanbeni, než kdyby se sami zeptali. A poslali je s „herodiány,“ tedy s Herodovými strážnými a služebníky, aby tito jejich učedníci napadli Ježíše v řeči, a strážé ho chytili fyzicky. Duchovní se spojili s pohany proti Ježíši, aby duchovní svědčili, a světští ho chytili a zavraždili. Latinsky je *cum Herodianis*, nevím, jak to lépe česky říci než „s herodiány“ nebo „s Herodovci“. A že byli obojí zlí, svatý Lukáš říká, že „poslali své lidi,“ kteří by se pokrytecky tvářili jako spravedliví, aby mu „nějakým slovem nastražili léčku,“ a aby ho vydali knížatům a moci vládce, tedy světské moci, na smrt.

A chtěli ho podvést lichotkami, proto říkají: „Mistře, víme, že jsi pravdivý.“ Latinsky je to *verax*, a já to neumím lépe česky říci než „pravdivý,“ ten, kdo miluje pravdu a je ochoten ji vyznat. A tak řekli: „Mistře!“ to jest, v umění, „víme, že jsi pravdivý,“ to jest, pravdu rád mluvíš a nelžeš, „a cestu Boží,“ totiž, kterou lidé jdou k Bohu, a kterou Bůh zjevil, „učíš podle pravdy,“ to jest, přesně učíš, kterou cestou mají být lidé spaseni,

že cestou Božích přikázání a rad, a cestou svatého pokání. „A nestraníš nikomu.“ Výklad praví: Nebojíš se vysoce postavené osoby, a tak se nebojíš nikoho, že bys nepřípadně zatajil pravdu. „Nestraníš nikomu,“ to jest, říkáš pravdu přímo, jak velkým, tak malým v důstojnosti. „Otázali se ho,“ to jest, protože jsi tak schopný, jak my říkáme, pověz nám, co si myslíš: „Je nám dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?“

Zajímavé je, že i tito zlí lidé, ač donuceni svým pokrytectvím, vydali Kristu dobré svědectví. I když tak nejednali z dobrého úmyslu, ale s touhou ho poškodit, dosvědčili, že Kristus je mistr víry a pravdivý, že skutečně učí pravdu, že se ze strachu neodchyluje od pravdy a že nedělá rozdíly mezi lidmi (nestraní nikomu).

Ó, kdybychom tohoto mistra následovali v těchto aspektech, pak bychom žili dobrý život, vyznávali pravdu a nedělali rozdíly mezi lidmi! Ale bohužel, zabloudili jsme na této Kristově cestě, zvláště v přijímání osob. O tom svatý Jeroným říká, že je to mezi všemi kněžskými hříchy ten největší – že přijímají osoby, a proto zavrhuje spravedlivé a chudé, zatímco povyšují nespravedlivé a bohaté. Tolik Jeroným. Co znamená „přijímat osoby“, jsem již vysvětlil v jiném textu před tímto.

Dále pokušitelé pravili: „Protože jsi takový, jak říkáme my, kteří tě nazýváme mistrem a chválíme tě jako tví přátelé, co si myslíš: Je správné platit daň císaři, nebo ne?“ Tato otázka měla svůj počátek u Kristova narození. Jak píše svatý Lukáš v 2. kapitole, císař Augustus nařídil soupis všech lidí po světě, aby každý šel do svého města, kde byl zapsán, a zaplatil císaři daň. Protože židovská země je uprostřed světa, tam se ten soupis udál jako první; a Panna Marie tam šla, aby nám porodila Spasitele Ježíše Krista.

A v tu dobu hned vyvstala otázka, zda je vhodné, aby Židé, a zvláště kněží, platili daň, tedy peníze určené císaři, či nikoli. Byl jeden, jménem Juda Galilejský, ten řekl, že to není vhodné, protože by se Židům neslušelo vyznávat, že mají na zemi jiného pána kromě Boha, poněvadž jsou Božím lidem. A v tomto duchu řekli velekněží, mistři, kněží a zákoníci Ježíšovi v 8. kapitole svatého Jana: „Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili.“

Takže mnozí se přiklonili k názoru, že není vhodné platit daně císaři; a jiní zastávali názor, že je vhodné platit daň císaři, poněvadž on je pán,

a brání je i obecné dobro. A protože v této otázce nebylo možné se zalíbit oběma stranám, ať už by Kristus podpořil kteroukoliv, proto chtěli Krista uvrhnout v císařovu nenávist. Položili mu tu dávnou a provokativní otázku s následujícím úmyslem: Kdyby řekl, že je vhodné platit daň císaři, pak aby všichni židovský lid byl proti němu. Kdyby pak řekl: „Není vhodné platit daně císaři,“ aby ho hned císařovi strážníci chytili a vydali ho císařovu vládci, jak píše svatý Lukáš v 20. kapitole.

Ale protože lidská chytrost nemůže přemoci Boží moudrost, evangelium praví: „Ježíš poznal jejich zlý úmysl“ nebo „jejich nepravost“. Tu se ukázal jako Bůh, že poznal jejich zlý úmysl. A říkám „nepravost“, protože ačkoli se tvářili láskyplně a pravdivě, nečinili tak s upřímným úmyslem k dobru, ale ptali se s cílem podvést. Proto měli v srdci nepravost, která latinsky zní *nequitia*, a nazveš-li jí „zlobou“, nezhrěšíš. „Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: ‚Co mě pokoušíte, pokrytci?‘“ Touto řečí Spasitel odhaluje jejich zlobu a poráží lichotky. Ukázal jejich úmysl slovy: „Proč mě pokoušíte?“ ne proto, že byste chtěli být poučeni a poznat pravdu, ale abyste mě napadli v řeči a vydali na smrt. Tu Kristus říká: „Proč mě pokoušíte?“ jako by řekl: „Slovy pokoušíte, skutkem poslouchajte!“ Podstoupili jste císařovu službu, vzali jste ty věci, které jsou jeho, proto mu dávejte daň, a Bohu bázeň. Bůh nežádá peníze, žádá víru. Tolik Kristus. „Co mě pokoušíte, pokrytci!“, kteří jste lichotivou řečí zakryli před lidmi svou zlobu a velkou touhu po mé smrti. „Pokrytci!“, kteří se takto tážete a chválíte, kladete užitečnou otázku a říkáte pravdu, ale srdcem lžete, neboť máte v ústech něco jiného než v úmyslu. Nazýváte mě mistrem a věrným učitelem, ale v srdci mě pokládáte za svůdce. A tak Kristus, aniž by jim lichotil, nazval je zjevně pokrytci. A pokrytec je ten, kdo, ačkoliv je zlý, před lidmi se ukazuje jako dobrý, neboť si přeje, aby ho měli za dobrého, a tak má jiný úmysl a dělá nebo mluví něco jiného.

Tak se chovali tito pokrytci; jimž Kristus řekl: „Ukažte mi peníz daně.“ Svatý Lukáš říká: „Ukažte mi demár. Čí má obraz a nápis?“ A vězte, že svatý Matouš latinsky říká *numisma*, a svatý Lukáš říká *denarium*, a to je peníz, který měli každoročně dávat císaři, a na něm byl císařův obraz a nápis. „A oni mu dali peníz,“ tedy k prohlédnutí. „On jim řekl: ‚Čí je tento obraz a nápis?‘“ „Odpověděli: ‚Císařův,‘“ to jest obraz i nápis.

Svatý Jeroným říká, že to byl Tiberius, ten císař, za jehož vlády byl Kristus umučen. A císař se nazývá každý římský král, počínaje od prvního, který se nazýval císař.

A když vyznali, že obraz i nápis na penízu kolem obrazu je císařův, „řekl jim: , Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři,“ to jest peníze, daně a poslušnost, neboť tím vyznáváte, že jste mu poddáni, a „co je Boží, Bohu.“ Boží věci, které mu náleží, jsou poslušnost, chvála, modlitba, milování nade všechno ostatní. Právě tím rozdělil a vyřešil otázku, a to velmi moudře, aniž by císaři nebo Židům způsobil křivdu. A protože se pokrytci domnívali, že by nebylo možné, aby unikl bez porážky, proto svatý Matouš hned po Kristově odpovědi říká, že když to uslyšeli, podivili se, nechali ho a odešli. Podivili se, že je přemohl, takže mu nemohli slovně odporovat, neboť jim pravdou svázal ústa. Odpověděl jim, jak si zasloužili, takže na jejich otázku odpověděl, ale ne zcela podle jejich slov, jak chtěli. Neboť oni chtěli, aby buď řekl, že je vhodné platit daň císaři, nebo že není vhodné platit daně císaři. A on se zjevně nepřiklonil k žádné straně, ale odpověděl tak, že nemohli z jeho řeči usuzovat, že by císaři nebo jim křivdil. Avšak poučení svým otcem, ďáblem, podali třetí den žalobu k Pilátovi, žalovali a praviteli: „Našli jsme ho, jak brání platit daně císaři.“ Zlí lháři! Ještě jim v srdci i v ústech zůstalo, co s ním zamýšleli, aby ho připravili o život.

Přestože milý Spasitel sám za sebe dal daň císaři i za Petra, jak píše svatý Matouš v 17. kapitole, a také v tomto evangeliu rozhodl, aby židovští kněží a starší dávali daň císaři, přece dnešní kněží nechtějí přijmout ani pravdivou Kristovu odpověď, ani jeho příklad, aby z velkého bohatství dávali daně vládcům, když je to pro obecné dobro. Hle, náš Spasitel, chudý, bez příjmů a bez světské moci, přece ráčil dát daň pohanskému císaři, nám na příklad, abychom světské moci byli v témže poddáni.

Proto svatý Jan Zlatoústý říká: „Ty zavrhni svět Kristovým příkladem, a nebudeš povinen světskému knížeti; slova Písma tě naučí: ,Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu.“ To říká Zlatoústý. A svatý Ambrož dodává: „Ty, chceš-li nebýt povinen císaři, nechtěj mít světské bohatství.“ Tolik Ambrož.

Ale zdá se mi, že dnešní kněží jen málokterí přijmou příklad svého Spasitele a rozkaz, jímž přikazuje dávat císaři, co mu náleží; ani brzy

nepřijmou tato dvě svatá slova, která přikazují, aby ten, kdo nechce platit daně císaři, neměl bohatství. Neboť je teď málo kněží, kteří by nestáli o bohatství, podle proroctví svatého Jeremjáše, jenž praví: „Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti, od proroka až po kněze všichni klamou.“

Také svatý Petr prorokoval, když v 2. listu, 2. kapitole, říká: „V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé ... a mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení ... Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly.“ Tolik svatý Petr. Také svatý Pavel říká: „V posledních dnech nastanou zlé časy, a lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, pyšní.“ A vím, že bohatí a lakotní kněží těžko přijmou tato slova, neboť k nim bohatství přilnulo, ačkoliv ne k rukám, ale k žádostem, že se ho nemohou lehce pustit, aby dávali daň, a vůbec aby světsky nepanovali.

A já vidím, že je velice tíží Kristovo přikázání, které praví: „Králové panují nad národy... Avšak vy ne tak.“ A protože přestoupili to přikázání, proto je tíží toto: „Dávejte císaři, co je císařovo.“ A tak je tíží, že ty, kdo to praví na kázáních nebo ve školách, považují za kacíře; ale to neznamená nic jiného, než že buď Kristus, který to přikázal a skutkem plnil, je kacíř, anebo jsou kacíři oni, když se staví proti němu! A protože milý Kristus nic zlého neučinil, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech, proto jsou lživá ústa ta, která tupí Kristovo kněžím přikázané přikázání.

A následovníci Kristovi jsou ti, kteří pokorně, bez panování, v dobrém duchu, varujíce se hříchu, káží slovo Boží, a svou chudobou jsou osvobozeni od císařovy daně. A jako na Kristovu řeč nemohli pokrytci odpovědět, když řekl: „Dávejte císaři, co je císařovo,“ tak ti, kteří reptají proti těm, co stojí za Kristovou pravdou, nakonec i před lidmi umlknou. Neboť když Kristus řekl: „Dávejte císaři, co je císařovo, a co je Boží, Bohu,“ svatý Lukáš v 20. kapitole praví, že nemohli jeho slova před lidmi zhanobit, podivili se jeho odpovědi a umlkli. Právě tak nemohou dnešní kněží zhanobit před lidmi toto Kristovo slovo: „Dávejte císaři, co je císařovo“. Když tedy říkám kněžím: „Nepanujte!“ a: „Nesbírejte si zlato a stříbro!“, poznáme, až zemřeme, co těmito slovy Kristus myslí.

ZA JAKÝ DRUH PROBUZENÍ BYCHOM SE MĚLI MODLIT: 4 CHARAKTERISTIKY

Alex Kocman

Nedávno jsem si do telefonu nainstaloval aplikaci, která mě dvakrát denně vybízí k modlitbě za obnovu na místní, státní a federální úrovni. Je to skvělý zvyk, i když to vede jen ke krátkým, ne zrovna okázalým modlitbám, které si šeptám pod nosem, zatímco se každé ráno a večer věnuji svým jiným povinnostem.

Ale tento nový zvyk mě vede k otázce: co je to probuzení? Kdyby nám Bůh dal probuzení, jak bychom to poznali?

Charles Spurgeon kdysi poznamenal, že slovo „probudit (oživit)“ pochází z latiny a lze jej interpretovat takto – znovu ožít, znovu získat život, který téměř vypršel; znovu roznítit jiskru života, která téměř uhasla“ (Sword and Trowel, 1865). Martin Lloyd-Jones poznamenal: „Probuzení není rozhodnutí církve něco udělat a pak to udělat. Je to něco, co se děje církvi, něco, co se církvi přihodí“ („What Is Revival?“).

V tomto krátkém článku se nebudu pokoušet o vyčerpávající definici probuzení. Spíše budu vycházet z definice probuzení jako něčeho, co svrchovaně uděluje Bůh, kdy lidé jako celek přijímají vylití „ducha milosti a prosby o milosrdenství“ (Za 12,10) – společný zážitek nového pokání a víry. To se stalo v Ninive po Jonášově kázání a v Jeruzalémě po Petrovi kázání o Letnicích. (Často se diskutuje o tom, zda lze oživení chápat pouze v kontextu již z velké části obnoveného společenství, nebo zda se může vztahovat i na nevěřící, kteří nikdy nebyli duchovně „živí“. Nebudu se touto otázkou zabývat, ale budu vycházet z širšího významu slova „probuzení“, které se vztahuje na stav národa nebo lidu jako celku a zahrnuje obě definice.)

Oba zákony Písma jsou plné příkladů oživení v různé míře. Jeden takový příklad, který se objevuje na počátku vlády judského krále Chizkijáše a je zaznamenán ve 2. knize Paralipomenon 29, je z hlediska našeho tématu poučný.

Příprava scény

Historie Izraele je známá svými velkými vzestupy a pády. Přesto král Achaz před exilem uvrhl národy Judy do modlářství, které bylo i v kontextu Starého zákona *mimořádně* znepokojivé. „Dokonce odlil sochy baalů. Pálil kadidlo v Údolí syna Hinómov a spaloval své syny ohněm podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal“ (2Pa 28,2–3).

Na scénu vstupuje Achazův syn Chizkijáš. Autor 2. knihy Královské komentuje reformy tohoto krále takto:

Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec David. Odstranil posvátná návrší, rozbil posvátné sloupy, skácel posvátný kůl, na kusy roztloukl bronzového hada, kterého udělal Mojžíš a jemuž až do oněch dnů Izraelci pálili kadidlo; nazvali jej Nechuštán. Doufal v Hospodina, Boha Izraele. Po něm už nebyl mezi všemi judskými králi žádný jemu podobný, ani mezi těmi, kteří byli před ním. Přimkl se k Hospodinu, neodstoupil od něho, dbal na jeho přikázání, jak je Hospodin vydal Mojžíšovi. A Hospodin byl s ním. Ve všem, co podnikl, měl úspěch. Vzbouřil se i proti králi asyrskému a nesloužil mu. (2Kr 18,3–7)

Zatímco autor 2. knihy Královské se pohybuje ve vysokých sférách, 2. kniha Letopisů 29 doplňuje podrobnosti týkající se Chizkijášových reforem alespoň ve čtyřech významných ohledech. Ačkoli probuzení v naší době bude vypadat jinak než biblický popis v paradigmatu staré smlouvy, tento příběh nám poskytuje čtyři rysy, které charakterizují druh probuzení, za který bychom se měli zoufale modlit.

1. Politická obnova (2Pa 29,1–11)

Probuzení nezávisí na politických úspěších. Síla křesťanské víry spočívá v její schopnosti vzkvétat i pod vládou bezbožných civilních autorit. I když hrozí pronásledování, křesťan může stále „žít pokojně ... a nebýt na nikoho odkázán“ (1Te 4,11–12). Je nám přikázáno „podřizovat se... každému lidskému zřízení“ (1Pt 2,13) a „ctít císaře“ (v. 17;

srov. Ř 13,1–7). Tyto pokyny, pokud nejsou v rozporu s Božími příkázáními, platí obecně bez ohledu na ideologii současného režimu.

Navíc představa, že církev a stát by měly zůstat oddělenými a odlišnými institucemi, je nejen biblická, ale vychází ze samotného teokratického systému Starého zákona. Jen o tři kapitoly dříve byl Chizkijášův pradědeček, král Uziáš, rychle potrestán Hospodinem za své vměšování se do kněžské sféry (2Pa 26,16–21).

Je pravda, že politika je odvozena od kultury. Evangelium mění politickou sféru pouze tím, že ovlivňuje kulturu, a kultura se mění pouze výměnou kultu nevěry za kult pravého křesťanského uctívání.

Ve svém zoufalství však často rychle opomíjíme roli, kterou může spravedlivé vedení hrát v duchovním životě národa. Zvyklí na status quo obecného, sekularizovaného, nízkokalorického „křesťanského“ občanského náboženství, přijímáme všechny výše uvedené pravdy a politice se zcela vyhýbáme. Mnozí z nás se domnívají, že *neexistují žádní političtí mesiášové*, a proto přenecháváme náš politický systém vše tolerující vládnoucí třídě.

Bůh postavil krále Chizkijáše do pozice, z níž mohl ovlivňovat politiku shora dolů, aby položil reformní základy pro skutečné probuzení zdola. Bůh samozřejmě není nikdy povinen jednat tímto způsobem a často tak ani nečiní. My však máme svobodu modlit se jak za nezbytné probuzení zdola, tak za vůdce, jejichž práce může v Boží prozřetelnosti tomuto probuzení předcházet.

„Když přibývá spravedlivých, lid se raduje“ (Př 29,2). Měli bychom se skutečně modlit za vládce, jejichž srdce patří Pánu, a křesťané mohou kandidovat do úřadu a stát se odpovědí na takové modlitby. To, že Chizkijáš se ve svém vlivném postavení stal nástrojem probuzení, je jasným připomenutím toho, že politika má opravdu své místo – ne nejvyšší, ale opravdové.

Aniž by opakoval chybu Uzijáše, využil Chizkijáš svého vlivu k tomu, aby se zabýval také náboženskou sférou a pokáral vedoucí představitele:

Slyšte mě, lévijci! Teď se posvěťte, posvěťte i dům Hospodina, Boha svých otců, a vyneste ze svatyně, co je nečisté. Naši otcové se zpronevěřili, činili to, co je zlé v očích Hospodina, našeho Boha, a opustili

ho, odvrátili svou tvář od Hospodinova příbytku, obrátili se k němu zády. ... Proto Judu a Jeruzalém postihlo Hospodinovo rozlčení a učinil je obrazem hrůzy a předmětem údesu a pošklebků, jak to vidíte na vlastní oči. ... Teď však mám v úmyslu uzavřít smlouvu s Hospodinem, Bohem Izraele, aby od nás odvrátil svůj planoucí hněv. Moji synové, nebudte teď liknaví, vždyť vás Hospodin vyvolil, abyste stáli v jeho službách, byli jeho sluhy a pálili mu kadidlo. (2Pa 29,5–6.8.10–11)

Jaký je přínos zbožného vůdce? Mimo jiné může nabádat své bližní v okruhu církve, aby se vzpamatovali – vrátili se k Pánu, věnovali se svým pastoračním povinnostem a pomohli národu odvrátit hněv.

2. Společné zasvěcení (v. 12–19)

Levité a kněží uposlechli Chizkijášovo napomenutí a očistili sebe, své příbuzné, chrám a všechny jeho nástroje (v. 12–19). I to je pro nás poučné – i když nemáme žádný pozemský chrám ani kněžství.

Pán byl tehdy, jako vždy, horlivý, aby jeho pastýři pásli jeho lid a nekrmili sami sebe (viz Ezechiel 34). Aby mohlo dojít k probuzení, musela reforma začít u Božích služebníků. Odtud se rozšířila do celého společenství, které vytáhlo, když bylo vše hotovo, a zničilo modly, pohanské oltáře a posvátná návrší (2Pa 31,1).

Aby mohl být Bohem použit, měl by se služebník očistit od „těch falešných nauk“ ... aby byl „nástrojem vznešeným, posvěceným, užitečným pro hospodáře, připraveným ke každému dobrému dílu“ (2Tm 2,21). Biblické probuzení nám často uniká, protože naši vlastní církevní vedoucí nejdou příkladem v pokání a odstraňování toho, co je Bohu odporné.

3. Závislost na oběti smíření (v. 20–24)

Vyprávění pak nabírá krvavý ráz. Sedm býků, sedm beranů, sedm jehňat a sedm kozlů je zabito, aby se vykonalo smíření za národ (vv. 21, 24). Stalo se tak obvyklým kněžským položením rukou na obětní zvířata (v. 23; srov. Lv 1,4), což symbolizovalo obřadní přenesení hříchů lidu na zvířata.

Na rukou lidí byla krev. Mzdou hříchu je smrt (Ř 6,23). Urazit tak velkého Boha, jako je náš, znamená volat po vlastní krvi. Duše, která hřeší, zemře (Ez 18,20). Probuzení bylo nutné, protože vina byla hluboká.

Samozřejmě, že tyto oběti byly předobrazy a stíny, „neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit“ (Žd 10,4). Ale ukazovaly na nekonečně větší, drahocennější a účinnější krev prostředníka, který měl přijít – Pána Krista. On je nejvyšší velekněz (Žd 4,14), jehož krev slouží k ospravedlnění hříšníků (12,24). Jeho obětí jsou ti, kteří jsou zasvěceni, jednou provždy zdokonaleni (10,14).

Tento kritický bod nesmíme přehlédnout. Naše modlitby za probuzení vyžadují obět. Kulturní obnova nemůže nastat pouhou „morální většinou“ obecně náboženských lidí, kterým chybí evangelium zástupného usmíření Božího Syna. „Duch milosti a proseb o milosrdenství“ nám nebude dán, pokud se nebudeme dívat na toho, který byl proboden (Za 12,10).

Skutečné probuzení nastane pouze tehdy, když ti, kdo jsou vinní hříchem, prosí o milost na základě jednou provždy zajištěného smíření v Ježíši Kristu. Kulturní reforma nepřinese žádný užitek, pokud se ti, jejichž srdce byla probuzena, nebudou držet Kristova kříže.

4. Radostná píseň (v. 25–30)

Stále více evangelikálů začíná oživovat praxi nářku. Říká se nám, že veřejné truchlení v bohoslužbě je ztracené umění. To je samozřejmě pravda a často je nepopíratelnou skutečností, že konzervativní reformované bohoslužby se vyznačují emocionální chladností. Stejně jako většina stereotypů, i klíše o „zmrzlých vyvolených“ vyvolává úsměvy, protože zní pravdivě. Řešením je – jak se dnes často říká – nářek.

V dnešní době máme velký důvod k pokání a nářku.

Ale nářek není nikdy konečným cílem. Skutečné probuzení přináší pokání, jehož není třeba litovat (2K 7,10). Je to zármutek nad hříchem, který se nezmění v rozmrzelost.

Jakmile kněží dokončili obětní obřady, Chizkijáš ustanovil oddíl lévíců, aby se věnovali výhradně zpěvu (2Pa 29,25). K tomu se přidal hudební doprovod a zapojilo se celé shromáždění. „Celé shromáždění se klanělo, zněl zpěv a hlaholily trubky. To všechno trvalo, dokud neskončila zápalná oběť“ (v. 28). Nešlo o nářek. „Chválili ho plni radosti, padli na kolena a klaněli se“ (v. 30).

Možná se nacházíme v současné situaci proto, že jsme „nesloužili Hospodinu, svému Bohu, s radostí a vděčným srdcem“ (Dt 28,47; srov. Ž 100,1).

Mrzutá, nevlídná zbožnost je chabou náhražkou probuzení. Sevřené rty, rozčilování se nad úpadkem kultury a zaměření se na vlastní spoluvinu nejsou jen chabou náhražkou pokání, ale blednou ve srovnání se smíchem, jásotem a hodováním, které charakterizují probuzení způsobené Duchem. (Viz Sk 2,46: „Po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem.“)

Nářek prostě není znakem nové smlouvy tak, jako byl znakem staré smlouvy. V nové smlouvě nyní známe jméno našeho Vykupitele v osobě Krista. Být neustále zdrcen a truchlit jako věřící nové smlouvy žijící po Kalvárii znamená nalévat staré víno do nových měchů (viz Mt 9,14–17).

Radost v uctívání je navíc důkazem Božího zapojení do celého procesu probuzení: „Chizkijáš se vším lidem se radoval z toho, co Bůh lidu připravil, neboť vše se sběhlo nečekaně“ (v. 36). Podobné téma se objevuje i po judském exilu. Poté, co si vyslechli čtení Zákona, si Židé uvědomili svou žalostnou neposlušnost. Kněz Ezdráš je však poučil: „Dnešní den je svatý Hospodinu, vašemu Bohu. Netruchlete a neplačte. ... Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte dárky těm, kdo nemají nic připraveno. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.“ (Neh 8,9b–10). Bůh je oživil a přivedl zpět do země. To byl důvod, proč lidé slavili a netrápili se dále. Když Bůh dá probuzení, měli bychom ho přijmout s radostí. Následuje díkůvzdání. Ale pokud se spoléháme na tělo a přijímáme kyselou, matnou napodobeninu probuzení, nemáme komu děkovat kromě sebe samých – a naše mrzutá nálada bude odhalovat naši sebespravedlnost.

Spojené státy nejsou Izrael a církev dnes funguje na základě nové a lepší smlouvy než ta Mojžíšova. Chizkijášovy reformy nám však dávají obraz obnovy, o kterou bychom měli usilovat, na které bychom měli pracovat a za kterou bychom se měli modlit. Prosme Pána o takové probuzení, které přinese politickou obnovu, společné zasvěcení službě Pánu, volání po Kristově smírné krvi a radostné, uctívající zpěvy – protože pokud nevíme, jakou obnovu potřebujeme, nemůžeme se s vírou modlit za probuzení.

Founders Ministries

VOLBY A LÁSKA K BLIŽNÍMU

Jaroslav Kernal

V minulém čísle časopisu jsme publikovali článek Alexe Kocmana *Volit nebo nevolit – biblický přístup*. Autor v článku uvádí, že téměř polovina evangelikálních křesťanů je rozhodnutá se voleb neúčastnit. Ve Spojených státech je to samozřejmě poměrně velké číslo – autor mluví o 41 miliónech křesťanů a vzhledem k tomu, že v prezidentských volbách v loňském roce volilo 150 miliónů voličů, je to skutečně nezanedbatelné číslo. V České republice je situace úplně jiná, protože počet evangelikálních křesťanů se i při tom nejlepším odhadu bude pohybovat v řádu nižších desítek tisíc. Nicméně nejde o počet, ale o princip. Kocman se snaží poukázat na některé důvody, které by měly křesťany vést k tomu, aby se aktivně zapojovali nejenom do voleb, ale i do politiky jako takové.

V tomto článku bych chtěl poukázat na jeden z nejdůležitějších důvodů, proč by křesťané měli chodit k volbám a také se aktivně účastnit politického života ve své zemi. Tím důvodem je druhé největší přikázání, které nám Pán dal – láska k bližnímu.

Jak ale souvisí láska k bližnímu s volbami? Myslím, že odpověď není příliš složitá. Láska k bližnímu znamená činit svým bližním dobro. Málokdo bude asi popírat, že tím nejvyšším dobrem pro člověka je jeho záchrana skrze víru v Pána Ježíše Krista. Z toho vyplývá, že máme-li činit dobro, budeme druhým lidem svědčit o Pánu Ježíši Kristu. To však není jediné dobro, které by měli křesťané prokazovat. Celý život křesťana má být charakteristický tím, že bude konat dobré skutky!

Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)

O jaké skutky se jedná? O všechny, které Bůh připravil – od naplnění základních potřeb člověka, jak o tom čteme v podobenství

o ovcích a kozlech (Mt 25,31–45) nebo v podobenství o milosrdném Samařanovi (Lk 10,25–37), přes péči o sirotky a vdovy (Jk 1,27; Sk 6,1nn; 1Tm 5,3–8) a jejich ochranu, což mimo jiné bude zahrnovat prosazování spravedlnosti a práva (Mt 23,23). Jedním ze způsobů, jak toho můžeme dosáhnout, je, že se budeme aktivně uplatňovat své občanské právo volit a být volen.

V jistém slova smyslu je to v dnešní době mnohem jednodušší než kdykoliv jindy. Bůh nás postavil do stále ještě relativně svobodné společnosti a dal nám jako občanům této země podíl na vládě v této zemi. Nežijeme v totalitním režimu, i když všechno nasvědčuje tomu, že právě tímto směrem se současné dění ubírá, nežijeme ani v absolutistické monarchii, kde bychom neměli žádnou možnost nebo případně jenom velmi malou jakkoliv ovlivnit společenské dění. Nežijeme pod tyranem (i když i takové náznaky zde v uplynulých letech byly), takže se nemusíme složitě rozhodovat, kde, kdy, jak a za jakou cenu se máme tyranii vzepřít. Máme svobodu a máme zodpovědnost, která je nám přirčena jak Bohem, tak ústavou naší země.

Nicméně právě zde začíná ta druhá, mnohem obtížnější část naší cesty, což je hledání a výběr vhodných kandidátů. Kritériem pak nemůže být účast v politické straně, ale to, co Bůh určuje jako dobré. A to znamená věnovat svůj čas i nasazení pečlivému zkoumání a hledání. I když s ohledem na to, že je dnes jen málo politiků, kteří jednají podle svého svědomí a místo toho se podřizují stranickému rozhodování, může být kritériem také program politické strany.

Prosazuje strana nebo jednotlivec etická témata nebo je proti nim – nejčastěji se dnes jedná o otázky genderu, manželství, výchovy dětí ... Jde o zachování manželství mezi mužem a ženou nebo je tu manželství pro všechny, což je před Bohem ohavností? Co surogátní mateřství nebo jinými slovy výroba dětí za účelem následného prodeje? Leckdy křesťané vůbec nevědí, o co se jedná. Nejsou právě takto „vyrobené“ děti skutečnými sirotky, o jejichž práva bychom měli bojovat? To je skutečná zbožnost podle Písma. Zbožnost se neprojevuje tím, kterému státu zrovna fandíte. Co téma nespravedlivých daní, jako je např. daň z nemovitosti nebo daň z internetu skrývaná za tzv. televizní a rozhlasový poplatek – takové daně nejsou nic jiného, než

obyčejná krádež, jako tomu bylo v případě vyvlastňování za minulého režimu. Neměli by křesťané označovat hřích jako hřích a neměli by usilovat o to, aby bylo hříchu méně a nikoliv více? Tady bychom mohli pokračovat dál a dál, ale myslím, že uvedené příklady stačí.

To místo, kde bychom měli začínat, je Písmo, v němž Bůh sám definuje, co je dobro a co je zlo. A to musíme následně aplikovat do svých životů. Bůh nám prostřednictvím zastupitelské demokracie dal odpovědnost za dění v naší společnosti. Je to hřivna, kterou nám svěřil. Na nás je, zda ji zakopeme nebo rozmnožíme.

Volby jsou jedním ze způsobů, jak můžeme činit dobro. Není to úplně konkrétní způsob činění dobrých skutků, přesto je to jeden ze způsobů, které nám Pán dal a který máme využívat. Písmo nás povzbuzuje k tomu, abychom v konání dobra neumdlěli (Ga 6,9).

A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. (Ga 6,10)

Přesně toto, jak se můžeme zasadit o to, aby dobro bylo činěno všem. Kdyby v této věci byli křesťané vzorem pro ostatní lidi, dost možná by to v naší zemi vypadalo o dost jinak. Máme být solí a světlem, které bude svítit široko daleko.

Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5,16)

Kéž nejsme v onen den nalezeni mezi hlupáky, které jejich netečnost (lhostejnost) zabubí (Př 1,32).

JAK MÁME ZPÍVAT?

Hercules Collins († 1702)

1. **S porozuměním** (1K 14,15). Jako se musíme modlit, tak musíme i zpívat. Musíme se řídit nejen nářevem, ale i slovy žalmu – obsahem více než způsobem. Jinak by to byla spíše práce profesionálního zpěváka než křesťana. V souvislosti s tím někdo zvolá: „Pryč s rykem papeženců, kteří zpívají v neznámém jazyce.“ Tohle je pro nás velmi důležité. Bůh nám při této bohoslužbě nebude rozumět, když jí nerozumíme my sami.

2. Musíme zpívat **s nadšením a láskou**. Láska je naplněním zákona. Je to pozoruhodný Augustinův výrok: „Ne křik, ale láskyplné zvuky v Božích uších tvoří hudbu“ (viz Iz 5,1).

3. Musíme zpívat **s milostí** (Kol 3,16). Je to milost, ne přirozenost, která činí hudbu lahodnou. Kdosi dobře poznamenal, že milost je kořenem pravé zbožnosti. Bůh nevyslyší hříšníky, když se modlí, ani když zpívají. Vydávají zvuk jako prasklá struna loutny nebo violy. Havran jenom kráká, to slavík zpívá. Zpěv hříšných lidí je jen rozruch, ne poslušnost. Svatí nahoře zpívají svá haleluja ve slávě, svatí dole musí zpívat své žalmy s milostí.

4. Musíme zpívat **s duchovní radostí**. Zpěv je vítězná radost milostivého srdce. Musíme zpívat, jako David tančil před archou, s jásotem a nadšením (2Sa 6,13).

5. Musíme zpívat **s vírou**. Víra činí každou povinnost příjemnou (Žd 4,2). Ke Kristovu stolu musíme vždy přinášet víru, jinak, jak říká Augustin: „Spí-li víra, spí Kristus.“ Víra tento úkon zpěvu uskutečňuje takovým způsobem, aby byl přijat Bohem.

6. Musíme zpívat **s nadšenou milostí** – nejen s milostí zvyku, ale nadšenou a aktivní. Musíme v sobě probudit milost (1Tm 4,14) a volat jako David: „Probuď se, má slávo! Probuď se už“ (viz Ž 57,9). Závaží na hodinách musí být vytaženo, než budou moci řídit náš čas. Bůh miluje aktivní milost v povinnosti, aby duše byla připravena, když se přibližuje ke Kristu v jakékoli formě uctívání.

7. Musíme zpívat **v Duchu**, stejně jako se modlit v Duchu (1K 14,15–16; Ju 20). Duch musí dýchat stejně jako milost jednat. Říká se, že se jim nazývají „duchovními písněmi“ v souvislosti s jejich původem (z Ducha). Duch probouzí a naplňuje duši k této svaté službě. Proto v Efezským 5,18 nabádá, abychom byli naplněni Duchem, a tak nás vyzývá, abychom zpívali duchovní písně jako výsledek této plnosti. Tento vítr musí naplnit naše orgány, než můžeme vytvořit jakoukoli hudbu. Duch je přirovnán k větru v Janovi 3,8.

8. Při této práci musíme dbát na to, abychom si **uchovali čisté srdce**. Někdo poznamenal: „Bez toho můžeme potěšit lidi umělou hladkostí hlasu, ale Boha rozhněvat odpornou nečistotou srdce.“

9. Nezanedbávejte **přípravnou modlitbu** před zpěvem, stejně jako před jinými povinnostmi. Hospodin je velký skladatel, který musí naladit každé srdce, utáhnout každý kolík lásky a napnout každou strunu rozjímání (Př 16:1).

10. Když se věnujete tomuto dílu, snažte se jasně **vidět svůj zájem o Krista**. Pokud nejsme v Kristu, jsme jistě mimo ladění. Je to Kristus, kdo musí učinit tuto službu přijatelnou, stejně jako všechny ostatní. Zde musí oltář posvětit dar. Kristus provoní modlitby svatých (Zj 5,8) a musí dát jasný výraz jejich zpěvu. I když máme Ezauovy šaty, on nám může dát Jákobův hlas. Pokud jsme v něm, může pozvednout naše srdce k příjemnému povznesení.

11. Pozvedněme tedy občas svá srdce **ve svatém rozjímání**. Mysleme na hudbu v pokojíku nevěsty. Nebudou tam žádné prasklé struny, nepříjemné zvuky, drsné hlasy – nic, co by narušovalo naši melodii. Nebudou tam žádné topoly, na které bychom mohli pověsit své harfy (Ž 137,2). V pokoji nevěsty nebude žádný rušivý zármutek. Když budeme zpívat píseň Beránka, nebude žádný zármutek, který by narušoval harmonii – za tento den se všichni modleme.

PŘÁVĚ VYCHÁZÍ

CÍSAŘ A CÍRKEV

Anthony Forsyth

*Biblická studie na téma
vztahu státu a církve*

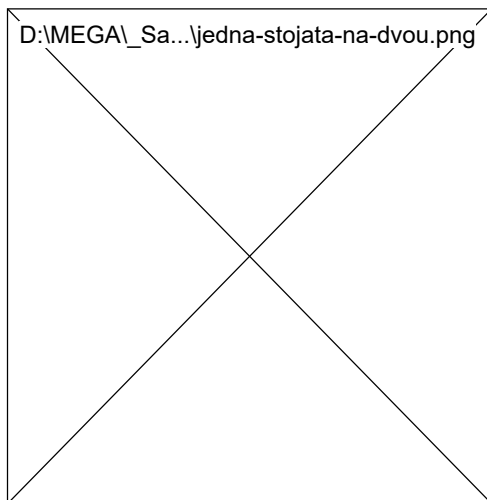
Rozměr a vazba: A5, brož.

Počet stran: 128

Cena: 180,- Kč

Kniha vychází v červenci.

**Když nám vláda nařídí, aby-
chom skákali, máme prostě
říct: „Jak vysoko?“**

Ve chvíli, kdy se objevil covid-19, vlády po celém světě zavedly různá omezení, lockdowny a další restriktce. Církvím bylo nařízeno, aby zrušily bohoslužby, nebo aby se scházely venku, v rouškách či respirátorech, aby lidé zachovávali nařízené rozestupy, byl zakázán společný zpěv, případně se bohoslužby mohly konat jenom v omezeném počtu lidí. Reakce církví byla neuvěřitelně různorodá.

Ježíš řekl, abychom dali to, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu. **Co přesně ale patří císařovi?**

Dále připravujeme:

Jan Amos Komenský – *Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno*
(převáděno do souč. češtiny)

Jan Hus – *O šesti bludech* (v souč. češtině)

Jaroslav Kernal – *Kazatel: Radost a marnost života*

(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025